LA SUPÈRBIA BENEITA DE LA HISPANITAT

Pere Antoni Pons
Escriptor

Els dies previs a la celebració del Dia de la Hispanitat, va haver-hi un intens degoteig de declaracions per part de representants del nacionalisme espanyol en què d'una manera o una altra menyspreaven Llatinoamèrica i justificaven la conquesta i la colonització del continent: Aznar va dir que la llibertat i la civilització van arribar a Amèrica amb el catolicisme, Vargas Llosa va dir que els llatinoamericans voten malament, Toni Cantó va afirmar que Espanya havia alliberat els amerindis d'un poder «brutal, salvatge i fins i tot caníbal»... Arreu del món, fa dècades que les velles potències colonials han emprès un procés d'estudi crític del propi passat, i d'autocrítica severa del propi comportament, que sovint els ha duit a demanar perdó als nadius dels territoris que conqueriren. És el que ha passat als EUA, a Austràlia, al Canadà, al Regne Unit... A Espanya, en canvi, no només no hi ha hagut autocrítica sinó que hi ha hagut

A Espanya, en canvi, no només no hi ha hagut autocrítica sinó que hi ha hagut un rearmament nacionalista, un blanquejament del passat imperial

un rearmament nacionalista, un blanquejament del passat imperial i una negació, per la via del victimisme paranoic, de totes les proves que demostren que el passat espanyol és ple de genocidis, abusos de poder, obscurantisme i violències de tota classe. Una de les tesis del neoimperialisme espanyol, que en realitat no és gens nou, és que les civilitzacions i tribus precolombines eren sanguinàries i jeràrquiques, que s'exterminaven entre elles i que Espanya va salvar el continent de la barbàrie. Els que diuen això obvien que Espanya era igual de bàrbara, o més, que el continent americà. Quan conqueriren Amèrica, els espanyols feia segles que mataven musulmans, tot just acabaven d'expulsar els jueus del territori espanyol, la Inquisició infonia un terror supersticiós grotesc en la gent... A més, faltava poc perquè l'Espanya d'aquella època, igual que gran part d'Europa, es veiés atrapada en el remolí sagnant i llarguíssim de les guerres de religió. Que els amerindis es mataven entre ells, dius, Abascal? El menyspreu del nacionalisme espanyol per Llatinoamèrica també els fa fer el ridícul sovint, com quan Ayuso va anar a Washington i es va mostrar sorpresa que Madrid no hi fos gaire coneguda. Els espanyols que la menyspreen farien bé d'entendre que, sense la situació geogràfica i la potència demogràfica de Llatinoamèrica, Espanya i la llengua castellana avui serien insignificants al món.